

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

LA PLUJA PROTECTORA

A Chapultepec, província de Mèxic, hi havia mercat cada setmana i allí hi acudia el nostre protagonista, un senyor ramader molt important. Un dia, després

d'haver venut tot allò que havia portat al mercat, agafà el cavall i emprengué la tornada a casa seva que era a unes lle-

gües d'alí. Quan era pel camí i portant a la gropa el sac dels diners, començà a ploure, cosa que indignà en gran manera el nostre comerciant, i apretant el cavall

emprengué una carrera pel camí més curt, que era el que travessava un bosc molt espès. Mes per això la pluja no afluvava, al con-

trari, era tan espessa que fins semblava de nit per la negror de la tempesta. Per la qual cosa a casa del ramader passaven ànsia i pregaven perquè no li passés cap desgràcia, mentre ell anava fent la seva via vers

la llar. Quan de sobte, entre els arbres, veié un home sospiós, que poc després se'n va més ni més, li encarà una escopeta de pistó. Apuntà, caigué

el gallet, mes la pólvora no prengué i el dispar no es produí. Així és que la pluja en mullar la pólvora li salvà la vida. I així ho comprendgué, ja que sense donar

temps a què el lladregot fes servir el matxet, prengué un galop desesperat i deixà amb un pam de nas el lladre. Arribà a casa seva bé del tot, i caigué en braços de la seva estimada família.

I poc després és reunits a la llum de la llar, els contà l'aventura, donant-los l'exemple que de les nostres contrarietats no en podem renegar mai, ja que essent coses de Déu, a voltes és per salvar-nos de més grosses desgràcies.

En Miquel i en Francesc

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

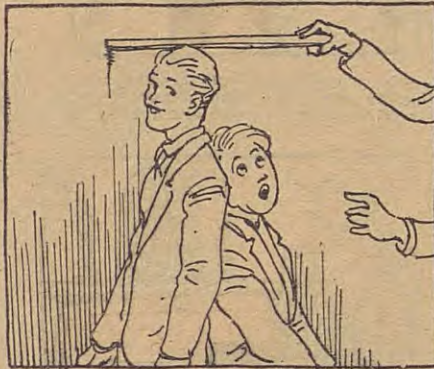
passaren bé i apilonaren una colla de pesos, car en guanyaven forces i en gastaven pocs, pel procediment dels napolitans que solament menjaven raïms dels mateixos que collien, uns quants mates i pa criollo, i de tant en tant bifteks, que allí van barats, i es trobaren al cap del mes amb cent cinquanta pesos entre els dos.

No podeu imaginar l'alegria d'a-

quells nois que ja es pensaven ésser ja rics. Llástima que la collita no durés tot l'any! Solament un parell de mesos durà allí el seu treball, recollint en conjunt uns trescents pesos. Fixa en ells la idea d'anar a Mendoza, pensaren anar-hi llavors com a passatgers amb b tlet, realment s'hi anava més bé! I ja tenim els nostres amiguets a la capital andina disposats a guanyar els pesos a

cabassades. Buscaren una col·locació i com que realment era bona època a Mendoza, no els costà trobar-la en la mateixa fonda on anaren a dinar. Els seus càrrecs no eran pas importants: rentar plats i anar a dur racions a domicili.

Així passaren tot un any i eren ditxosos, veient com anaven augmentant la pila del seu modest capital. En Mi-

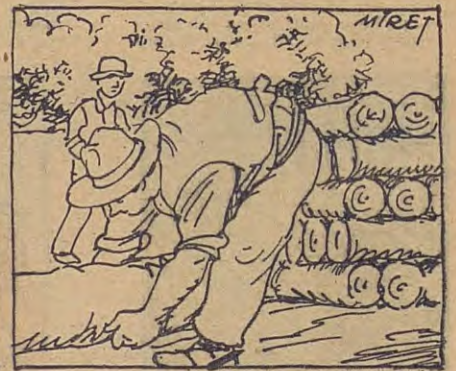

quel que era el més gran i de mena ganassa, pogué ascendir a la categoria de cambrer i sabia captar-se la simpatia dels clients pel punt que tenia en complaure'ls. Així entre el sou i les propines que es treia el seu guany començava a fer goig.

El pobre Francesc estava amoïnada, amb la seva modesta estatura que no

li permetia dissimular e's seus pocs anys i l'incapacitava per fer altra cosa que rentar plats. En els guanys anaven a mitges perquè en Miquel reconeixia que en Francesc no hi tenia cap culpa si era petit. En aquesta forma transcorregué un altre any. Ja en Miquel anava a fer disset anys i setze en Francesc. Passaren balanç del seu ca-

pital i comprovaren amb gran satisfacció que pujava a la bonica suma de dos mil pesos! que vénen a ésser uns 800 duros. Un català que tenia una finca a la *Cuesta Araujo* i que quan havia d'anar a la capital parava a la fonda on treballaven els nostres amiguets, amb el fet de ésser compatriotes havien simpatitzat molt i admira-

rava la bona rusta de què eren aquells jovenets tan treballadors i honorats. En un dels seus viatges a Mendoza els proposà d'anar amb ell a treballar en una propietat que havia adquirit feia quatre anys i que anava desenrotllant amb èxit creixent. Comprenent pel que havien observat durant el temps d'ésser al país, que al camp és on es fan

allí els diners a l'engròs, resolgueren d'anar-hi tota vegada que les condicions eren bones i els deixava interessar-hi els 2.000 pesos.

Adaptables com eren Miquel i Francesc, no trigaren a acostumar-se a la seva nova vida rural i amb aquell treball a l'aire lliure uns nous colors més sans els alegraren el rostre. D. Pau es-

tava engrescat amb la seva adquisició i entre tots tres que mai acabaven les ganes de treballar la propietat anava prosperant que era una benedicció. Però en aquell país privilegiat pel clima i per altres conceptes, s'hi produïen amb certa freqüència terratrèmols

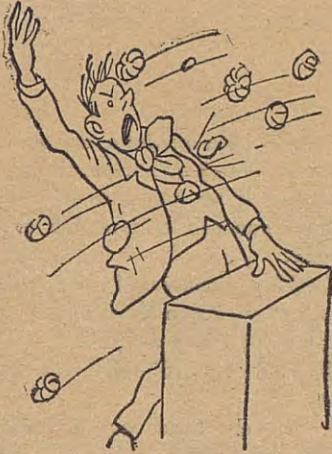
(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

ARGUMENTS TOUS

En un míting, el candidat perorava contra el partit contrari quan alguns electors d'aquest l'apedregaren amb tomàtecs madurs.

Els tomàtecs s'esclafaren sobre els vestits de l'orador.

Aquest, sense immutar-se, digué: — Sempre he sostingut que els arguments dels meus contrincants no eren gaire sòlids.

EPIGRAMA

Sentint explicar la Pura que sa enemiga festeja es tornà verda d'enveja i això que és d'edat madura.

ORTOGRAFIA

El fill del tenor Primfla, al col·legi, escriu al dictat:

«El meu papá...»
— Papà, té l'accent greu — corregeix el mestre.
— Dispensi, el meu papà té l'accent agut.

CORTESIA COSTOSA

— La cortesia no costa cap diner.

— No? Prova de posar «Son afectíssim segur servidor que li estreny la mà» en un telegrama, i ja ho veuràs!

BEN ACONSOLAT

A en Pau Vinaixa se li havia mort l'esposa.

Un amic seu anà a visitar-lo i el trobà assegut vora el foc tenint al costat una ampolla d'Anís del Simi.

— Es aquesta — li preguntà, amb veu severa — la teva única consolació en la viduïtat?

— No — contestà en Vinaixa — no és l'única. A l'armari en tinc tres ampolles més.

ELS DOS GERROS

La senyora Canons estava enutjada perquè el seu marit havia trencat un gerro de cristall que, junt amb un altre d'igual, ornamentava la pianola.

— Dona, no t'amoïnis, ja en cercaré un d'igual i el compraré.

— Es inútil, no el trobaràs i quedarà l'altre desaparellat per tota la vida.

— Estic segur que el trobaré. Però passaven els dies i el senyor Canons no trobava el gerro que volia. Per fi, un vespre, es presentà, radiant d'alegria.

— Ja tinc el gerro, Marieta! L'he trobat, mai diries on? Al plats i olles de la cantonada. Me n'ha comptat tres duros.

La senyora Canons per poc no es desmaia.

— Sempre seràs talòs! Aquest gerro és el que quedava que l'he venut al plats i olles per tres pessetes en veure que era impossible trobar-li parella!

SEGURETAT

— Senyor Canons! corri que se li crema la botigal!
— Impossible! Està assegurada!

BONA OCASIÓ

Jutge. — El primer que cridi el faré treure al carrer.

Presoner. — Visca!

per En GUILLEM D'OLORÓ

EL FENOMEN

— El meu pare fa de fenomen al Circ.

— Sí? de què fa?
— De dona barbuda.

TRANQUILITZIS

Dues senyores es quedaren a dormir a un hostal de fora per haver-se'ls escapat el tren.

Feia poc que s'havien retirat a l'habitació quan s'hi oïren xiscles aguts. L'hostaler hi corregué i preguntà, des de la porta:

— Què els passa, senyores?
— Que hem vist un ratolí!
— No pot ésser. No n'hi ha a casa de ratolins.
— Sí, sí, ara és sota la calaixera i es veu la cua!
— Es impossible que sigui un ratolí perquè a casa només hi ha rates grosses.

DEMANANT PROPINA

L'encarregat d'un Jardí Botànic ensenyava les plantes a una colla de visitants explicant-los el nom de cada una de les diferents espècies que hi havia en el jardí.

— Allò són orquídees, això magnòlies, les d'allà narcisos... etc.

Per fi, arribant a la porta de sortida, parà la mà mentre ensenyava un grup de diminutes floretes:

— I aquestes — digué — són no m'oblidis.

CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS

AMB IL·LUSTRACIONS

DE JOAN G. JUNCEDA

HISTÒRIA D'HASSAN BADREDDÍN

(Continuació)

— Babà Saïd, m'agradaria molt anar a fer un tomb pel sok de Damasc; així ens distreuriem un xic i, de passada, veuríem què li esdevinguè al pobre pastisser que ens obsequià amb aquelles menges tan delicades i al qual pagarem amb un cop de pedra al cap, tornant-li mal per bé, o sigui fent tot el contrari del que Al'ah disposa!

— Jo escolto i obeeixo — féu l'esclau.

I Agib i el criat eixiren de la tenda i s'adreçaren a la botiga del pastisser.

Poc pensava Agib que allò que el menava era un impuls orb suscitat per l'amor filial inconscient!

Al moment que arribaren al davant de la pastisseria, Hassan Badreddín estava entretingut a preparar aquell deliciós plat de l'altra vegada: Magrana amb ametlles picades, sucre i perfums al punt. Agib, des del carrer, pogué observar al mig del front del pastisser la senyal del cop de pedra que li havien clavat l'altra vegada; es sentí tot eternit i entrà resoltament a la pastisseria saludant el seu amo:

— Que la pau sigui amb tu, bon pastisser! No em reconeixes?

Tantost Hassan veié n'Agib, sentí que totes les entranyes se li removien, el cor li glatia com si volgués fugir-li del pit, el cap li rodava...

— Entreu, amics meus estimats — féu el pastisser. — Entreu i, per descendència, accepteu un plat dels meus dolços!

Mes, Agib respongué:

— Per Al'ah, pastisser; tu ets un amic molt perillós! Per un obsequi que ens feres, estigueres a punt de perdre'ns! Ara no entraré a menjar si no em jures per endavant que no ens seguiràs.

— Jo us en faig jurament a to's dos! — féu n'Hassan, oblidant el cop de pedra.

Aleshores n'Agib i l'esclau Saïd entraren a la pastisseria i n'Hassan tornà a obsequiar-los amb el deliciós plat de magrana i en menjaren tots dos fins que en quedaren ben saciats. Després portà un renta-mans d'argent

amb aigua perfumada, i per fi els aspergí amb aigua de roses muscada. Aleshores s'aixecaren, s'acomiadaren del pastisser i s'allunyaren de la botiga de pressa, de pressa, per tal d'arribar al campament abans de la posta de sol, que ja s'atansava.

En entrar a les tendes n'Agib besà la mà a la seva àvia i a sa mare Sett-el-Hosn; l'àvia l'abraçà i el petonejà, i pensant en son fill Hassan Badreddín quedà plorant una bona estona.

Aleshores es prepararen a sopar i les criades portaren un plat que havia preparat l'àvia. Era compost de magrana, ametlles picades, sucre i perfums al punt!

Quan Agib veié aquell menjar féu una ganyota. Es clar! Com que ja n'estava típi!

L'àvia veié el gest del noi i, un xic disgustada, digué:

— Fas ganyotes, Agib, al davant d'aquest plat, i he d'assegurar-te que mai ningú de vosaltres no ha menjat aquesta minestra tan excel·lentment preparada com jo ho faig!

Aleshores n'Agib n'agafà un grapatet (I) i se'l portà a la boca, però com tenia de trobar-ho bo si ja n'estava saciat!

— Avia! — féu n'Agib: — Us asseguro que no és gaire bo això!

— Com t'atreveixes a no trobar bona la meua cuina! — féu l'àvia, enfadada. — Has de saber que no hi ha ningú al món que sàpiga com jo els secrets de la cuina, si no és el teu pare Hassan Badreddín qui l'aprengué de mi!

— Per Al'ah! Avia, el vostre plat no us ha sortit bé! Per altra banda, amb Saïd hem entrat a una pastisseria de Damasc... (però no ho digueu pas a la mare ni a l'avi!) i ens hem atipat d'aquest mateix menjar. Allò sí que era glòria! Creieu, àvia: era molt més bo que el vostre. Uix! Ni es poden comparar!

Aleshores l'àvia fou tocada de son amor propi i, tota irada, féu:

(1) Els alarbs mengen amb els dits.

— Ah! Heu menjat a fora de casa? — I adreçant-se a l'esclau, li digué: — Saïd! I tu li ho has permès! Prepara el lloç que ara cridaré ton amo el Visir!...

I cridà son cunyat el Visir Xamseddín i li explicà que el noi i l'esclau havien menjat a fora de casa.

El Visir esguardà terriblement l'esclau:

— Es cert, Saïd, que ho has permès? — preguntà.

— No ho cregueu pas, Senyor!

— Que sí, que sí!... — feia n'Agib, botent i picant de mans. — I allò que hem menjat?... Haha! Avia! Allò sí que era bo i ben preparat! I que no hi havia pas playnut el sucre com l'àvia el bon pastisser!...

El Visir agafà una corretja de cuir. En Saïd s'esgarrià:

— Senyor: Ja diré la veritat! Realment hem anat a una pastisseria d'aquesta vila i hem menjat d'aquest plat fins a quedar tips. Allò sí que era bo! No crec pas que ho sigui tant el que ha preparat la senyora!

El Visir i Sett-el-Hosn esclafiren a riure mentre l'àvia, tota irada i morta de despit, exclamava:

— Menteixes! Negre maleït! Ara mateix te'n vas a la pastisseria que dieu i ja n'estàs portant una bona porcellana plena. Pobre de tu que no siguis més bo el de la pastisseria! Mon cunyat el Visir i ma nora Sett-el-Hosn seran els jutges!

El Visir donà un dinar a l'esclau i aquest sortí corrent tant com podia cap a la botiga on havien menjat.

— La pau sigui amb tu, pastisser! — féu en arribar. — Hem fet una juguesca amb els meus amos. Ells també han preparat magrana, avui; i nosaltres hem dit que no es podia comparar amb la teva. I aquí vinc perquè me'n posis per valor d'un dinar en aquesta porcellana i ja pots cuidar-la bé i ja hi pots posar tot el teu art, perquè si no... ja em veig l'esquena ben escalfada!

Hassan Badreddín somrigué i digué al negre:

— Ja pots estar tranquil, bon negre! No hi ha ningú al món capaç de preparar aquest plat com jo, si no és

ma mare. I ma mare... bon negre! és molt i molt lluny d'ací!...

N'omplí la porcellana, i Saïd fugí corrent cap al campament. Tantost arribà, l'avia cuïtà a portar-se'n un grapadet a la boca, però tot just en percebé el gust, féu un gran xiscle i caigué sense sentits...

Havia endevinat la mà del seu fill Hassan Badreddín!

Les sorpreses d'Hassan Badreddín

Tardaren més d'una hora en retornar la pobra mare d'Hassan Badreddín, i a la fi, després de tirar-li aigua de roses al rostre i fer-li olorar essències i perfums de tota mena, recobrà els sentits, i exclamà:

— Al'lah! L'autor d'aquest plat de magrana és el meu fill Hassan! No pot ésser pas ningú altre: Us ho juro!... — I esclafí en plors.

— Per fi es reunirà amb mi el fill del meu bon germà! — féu el Visir Xamseddín. I li lliscaren les llàgrimes.

— Per fi tindré pare!... — cridava n'Agib, botent i picant de mans.

I fins el negre Saïd plorava en un recó tot emocionat.

Un cop refets de l'emoció, pensaren en el que calia fer. El Visir digué als demés de la família:

— Deixeu-me fer!

I se n'anà al palau del governador de la ciutat; li ensenyà les seves credencials i s'enterà del nom i de la història del pastisser i es convencé que era el seu nebot i gendre. Aleshores explicà al governador el seu propòsit, i aquest l'autoritza per fer el que cregués convenient.

El Visir Xamseddín ordenà que vint homes a les ordres del negre Saïd anessin a la pastisseria, agafessin n'Hassan, el lliguessin colze a colze, i després de fer malbé tota la botiga i trencar-li tots els estres i atifells, el conduïssin a la seva presència.

Hassan Badreddín veié arribar tota aquella gent, armada de garrots, desatrics i cordes; i en veure que en pocs moments li havien fet tota aquella desgràcia i el lligaven i se l'emmenaven, pensà, tot esverat:

— Vols-te jugar que tot això és pel plat de magrana? Al'lah!... Vés a saber el que hi deuen haver trobat!

Conduït al davant de Xamseddín, Hassan exclamà, caient agenollat:

— Senyor! Quin crim he comès jo per merèixer tots els flagells que han caigut al damunt meu!

— Ets tu mateix el qui ha preparat el plat de magrana? — preguntà el Visir.

— Sí, Senyor! Tan cert com que em dic Hassan Badreddín el Basrauíf — Doncs espera't!

I féu venir dos camellers, els quals portaren una caixa de fusta molt gran; deslligaren n'Hassan i el ficaren a dins de la caixa i després la tancaren amb clau i la carregaren curosament a dalt d'un camell. Immediatament aixecaren el campament i emprengueren el camí d'Al-Kahirat.

Quan arribaren al cap de molts dies de camí a les portes de la ciutat, el Visir ordenà que vingués un fuster; féu eixir n'Hassan de la caixa i tornà a preguntar-li:

— Ets ben bé tu qui preparà el plat de magrana?

— I ben cert que sóc jo! — responia n'Hassan, desesperat. — I em voleu dir quin crim he comès amb tot això, per merèixer que m'imposin aquest viatge a dins d'una caixa després d'haver-me arruïnat la botiga de Damasc, i no em donin menjar més que una vegada al dia...

— I encara és poc! Espera't! Demà al matí faré que et clavin en una creu! — féu el Visir.

I ordenà al fuster que construís la creu a la qual tenia d'ésser clavat l'endemà de matí a trenc d'alba, i féu tancar altra vegada el presoner a dins de la caixa.

N'Hassan Badreddín estava rabiós d'indignació en veure que per una cosa tan futilíssima el condemnaven tan iníquament a la màxima pena.

Mentrestant el Visir i la família anaren a llur palau; obriren aquell cofre en el qual havien guardat els cortinatges, els coixins i les robes que havia deixat abandonades n'Hassan Badreddín el dia de les seves nocces, i amb ajuda d'aquell pergami que el Visir féu escriure, tornaren a endreçar-ho tot de la mateixa fàisó que aquell dia.

Hassan Badreddín, de dins de la caixa estant, oïa tots els sorolls que feia el fuster serrant, riboteant, ajustant i clavant les fustes de la creu. I per fi, en ésser vespre, quedà profundament adormit.

Aleshores, la caixa fou transportada curosament al palau de Xamseddín. N'Hassan, mentre dormia, fou deixat al damunt del mateix jaç de coixins, en el qual havia quedat adormit la nit de nocces, i sa muller Sett-el-Hosn, abillada amb el vestit de núvia, s'ajagué al seu costat i esperà el matí perquè es despertés el seu espòs.

Desenllaç

Hassan Badreddín es despertà, s'estirà i obrí els ulls. Es impossible descriure la cara que posà i el paper que féu. Primer romangué parat; després es girà a un costat i veié sa muller Sett-el-Hosn que dormia, o més ben dit, ho feia veure. S'alçà, mirà les parets i reconegué la sala en la qual havia estat celebrada la gran festa de les nocces. Allí al costat hi havia la seva capa i el seu turbant a la moda de Basra: L'aixecà, i a sota hi trobà la bossa amb els cinc mil dinars del Jueu de Basra. Tot febrós, desmuntà son turbant i a dins hi trobà el testament de son pare Nureddín... En sec, es girà i començà a cridar, com foll:

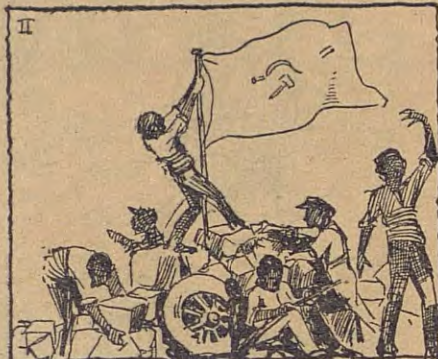
— Lah! Lah!... Estic despert o somio? Que m'ho digui algú! M'he tornat boig o què?... — i es picava el pit i el cap amb els punys.

(Continuarà)

La repartidora

I
La ciutat està enrenou
tota la gent es remou
els burgesos espantats
s'amaguen dalt els terrats
i en revolta, els obrers
ocupen tots els carrers.

II
En totes les cantonades
ja s'aixequen barricades
i en mig de la turba boja
s'alça la bandera roja.
Tothom lluita amb greu fatig
per l'ideal bolxevic.

III
— Visca la Repartidora!
criden els rebels alhora
i comenten en veu baixa:
— Amb el que tinc a la Caixa
i la part que em tocarà
ja mai més vull treballà.

IV
Una colla d'atrebits
han assaltats amb grans crits
el barri dels milionaris
i els establiments bancaris
i quatre o cinc més valents
entren als establiments.

V
El vell Isaac Bossador
s'ha amagat amb molta por
a la cambra cuirassada
però oberta l'ha deixada
i hi en'ren els revoltats
que van fent mil disbarats.

VI
— Ciutadà, ja ha arribat l'hora
de la gran repartidora
amb això, vinga de pressa
reparteix sens gaire fressa
els milions que has aplegat
explofant la humanitat.

VII
— Quants milions creieu que tinc
diu el jueu. — Trenta cinc —
li contesta un sub'levat.
— Es aquesta quantitat
la que consta en vostra caixa
i no us farem cap rebaixa.

VIII
— Doncs, bé, visca la igualtat!
fa en Bossador, exaltat,
— Digueu-me ara, en la nació
quants ciutadans hi ha? — Crec jo
que no deuen pas baixà
d'uns vint milions, ça o enllà.

IX
— Doncs bé, — diu en Bossador —
us tocarà del meu or
repartit en parts iguals
entre tots, només set rals.
I en calderilla pagant
se'ls va treure del davant.

UN RETALLET DE CADA COSA.

El seu testament diu així: «He guanyat aquests diners, gràcies als bojos que tenen ganes de pledejar. Just és que el restitueixi.»

ELOGI

— La meua promesa — deia en Pi-tafi — té els ulls hermosíssims, el front serè, els cabells magnífics, el nas admirable, la boca... colossal!

HUMOR D'ALTRE TEMPS

— Sembla que estàs trist, Enric!
— No me'n parlis, Telesforo; vint duros, que molt enyoro, em va costar aquest carrick i des de que el tinc ca p'or.
M. BUSQUETS

Deia un advocat dels grans:
— Se'm queixen els parroquians de que a perdre plets m'afanyo: si per ells en perdo tants, el que és per mi, sempre guanyo.
LL.

De la misèria en l'horror un vell que mai treballa a tot pensant que el temps és or així diu que s'exclamava:
— Jo que el treball no sé què és en tant temps com he viscut sense que me n'adonés, i quan d'or hauré perdut!
R. A. A.

MALHUMOR

Balzac, decebut per la poca venda d'un dels seus llibres, escriví un dia al seu editor:

«Molt senyor meu: Estic escrivint el darrer capítol del llibre que aneu a editar. Com que l'anterior no ha rebut l'acolliment que mereixia, faci'm el favor d'imprimir aquest en paper d'estrassa. No cal tirar perles als porcs, diu l'Escriptura. Amb paper d'estrassa n'hi ha prou per al públic d'avui dia.»

S'ha inventat un tauler d'escacs, d'acer, i dintre les figues hi ha petits imants. Serveix per jugar en el tren o en vaixell sense por que el moviment destorbi el joc.

— Papà, què és l'eco?
— És l'únic que gosa contestar a ta mare.

(De The Passing Show)

VOLIA ÉSSER-HI

En una comèdia que es va representar moltes vegades seguides hi havia una escena en la qual un lladre s'escapava per una finestra al precís moment que entrava per la porta l'amo de la casa.

L'empresari del teatre notà que a la primera fila de butaques hi havia un espectador que cada dia sens falta es presentava a veure la comèdia i seguia amb extraordinari interès la dita escena.

Per fi, un dia, l'empresari curiós, volgué saber per què aquell home tornava cada vespre sens falta.

— Oh, és molt senzill — contestà l'individu en qüestió. — És que un dia o altre l'amo deurà arribar a temps de sorprendre el lladre i hi haurà una batussa fenomenal. Per això vinc cada dia, per trobar-m'hi present quan succeeixi.

El mestre: — Nois, hauríeu de fer cada dia quelcom que us costi molt de fer, perquè aquesta és la manera de formar els caràcters. Vejam: Hi ha algú aquí que hagi fet quelcom molt costós?

Deixeb'e: — Si, senyor. Jo m'he llevat al matí i me n'he anat al llit al vespre.

Hom proposa eixamplar e's carrers de les ciutats modernes per evitar els embarbussaments d'autos. Però els embriacs protesten perquè a la nit hauran de caminar molt més per fet esses de banda a banda.

A simple vista es poden veure uns 2.000 estels. Amb telescopis fotogràfics se n'han retratat més de 40 milions.

Un advocat francès, en morir, ha deixat 200.000 francs a un manicomi.

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 558 — Ignasi Serra

N.º 559 — Josep M.ª Duran

N.º 560 — Marguerida Valls

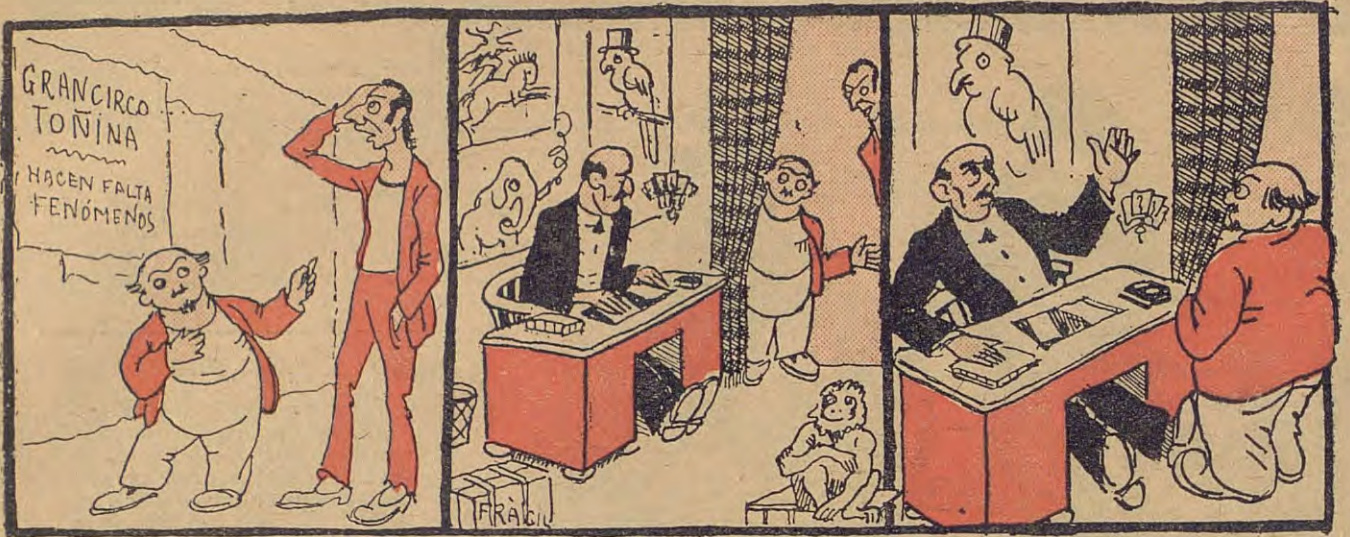

N.º 561 — Josep Bosch

Redacció i Administració: Cardenal Casañas,
Impremta: Carrer de Muntaner, 24, interior

AVENTURES D'EN BALIGA I EN BALAGA

Es feina de gran molèstia el tenir que fer el bèstia.

— Fenòmens? hi anirem a veure si servirem.

— Hi ha un nano i un gegant.
— Ja poden passar avant.

— Jo sóc dels nans el més alt.
— O sigui el més animal!

— Sóc de's gegants el més baix.
— Vol que el llenci daltabaix!

— Què vols aquí! Ja m'embafa.
— Que se'ns ha mort la girafa.

— Senyors meus, queden llogats.
Vint rals i gastos pagats.

Diu el públic: Colossal quina bèstia més bestial!

En Baliga que té gana fa un badall amb veu humana.

I s'arma tan gran trope// que fins hi han deixat la pell.

Toni